

PHÉP LẠ

Châu Thổ

Bạn tôi gọi điện, giọng nghiêm trọng: Kiếm gấp giùm một người giúp việc nữ đứng tuổi, có năng khiếu săn sóc người già. Cho ai? Cho ông bà già, ông già bị ung thư tiền liệt tuyến giai đoạn cuối, đau đớn lắm, bao nhiêu người giúp việc thuê làm chỉ vài tuần là hoặc ông già đuổi, hoặc người ta bỏ việc vì tính khí cáu bẳn của ông già.

Giới thiệu đến người thứ 41 bạn tôi mới ưng ý. Vàng, siêu sao ô-sin mà tôi giới thiệu là một người phụ nữ đầy đà, có đủ các tiêu chuẩn đặt ra. Nàng khoảng 40 xuân xanh, chưa từng lấy chồng. Một tuần sau khi đưa nàng vào chăm sóc ông già bạn tôi, tôi nhận được điện thoại của bạn gọi đến, giọng vui như chim sáo. Này nhé, tuyệt vời! Cả mấy tháng nay đêm nào ông già cũng đau đớn không ngủ được, các loại thuốc giảm đau gần như không còn tác dụng. Vậy mà từ khi có nàng, ông già vừa rên lên khe khẽ, lập tức nàng đến đỡ đầu ông lên, áp sát vào lòng mình, nơi có đôi gò bồng đảo phốp pháp mềm hơn gối lông ngỗng, ầm áp hơn nắng ban mai, lại thêm những tiếng đập thốn thức đều đặn của trái tim tràn nhựa cuộc sống, bàn tay nàng mềm mại vừa xoa nhẹ hai

bên thái dương ông vừa hỏi giọng du dương:

- Ông ơi, ông nhìn lên bức tranh kia kia, có đẹp không ông? Con hát ru cho ông dễ ngủ nghe!
- Ủ! Khế thôi!

Và thế là nàng hát, hát thật khẽ, thật nhẹ, thật hay. Và ông già ngủ thiếp đi một mạch cho đến sáng.

Này nhé, bấy lâu nay, lúc nào ông cũng gắt gỏng chuyện người ta cứ ép ông ăn uống uống. Vậy mà có nàng cứ bưng chén xúp đến, nhoèn một nụ cười thật mộc mạc dễ thương với ông, lấy cái khăn ướt lau khắp mặt cho ông, đưa bàn tay mềm mại xoa nhẹ lên khắp bụng ông nói thì thầm:

- Ông ơi, bụng lại xẹp hết cả rồi, cho vào tí xúp ông nhé!

Ông lại nhìn nàng như muốn bật cười vì tính hay dụ dỗ ông của nàng:

- Ủ!
- Tí thôi í mà, con nấu cho ông đấy, ngon lắm!

Và cứ thế, đút cho ông một muỗng, nàng lại nói một câu, vuốt lên bụng ông mấy cái. Ăn xong nàng lại còn nghiêng tai áp sát xuống bụng ông, nói thì thầm:

- Bụng ơi, đủ chưa? Cố mà nghiên kỹ cho ông nha! Cố mà đánh nhau với mấy ma cô cho nó chết hết đi cho ông mau hết bệnh nha!

Thế là ông lại cười, cười to nữa là đằng khác.

Này nhé! Mỗi lần lau rửa chỗ vết mổ, lau rửa cái cửa quí của ông, bàn tay nàng cứ như diễn viên múa chèo ấy, nâng nhẹ lên, lấy bông gòn nhúng nước ấm, lau cẩn thận như sợ chạm phải kíp mìn nổ, vừa lau vừa nhìn ông cười duyên hỏi:

- Ông ơi, con lau cho ông, ông có thấy dễ chịu không? Lau cho nó sạch sẽ, thoáng mát ông nha!

Ông lại nhìn nàng, ánh nhìn đầy vẻ biết ơn, ánh nhìn tràn ngập niềm vui sướng, thích thú. Trong đáy mắt ông có điều gì đó mới mẻ.

Phải nói, nghe chuyện của nàng, mũi tôi phình to hết cỡ. Không đầy một tháng sau, bạn tôi lại gọi điện thoại lúc nửa đêm, giọng hốt hoảng, cầu cứu, hỏi địa chỉ và điện thoại liên lạc với nàng. Tôi ngỡ ngàng: nàng đang chăm sóc ông bà già mà?

Không! Bà già đuổi nàng đi cả tuần nay rồi. Tại sao? Bà già ghen! Này nhé, không ghen sao được! Lúc đầu tìm được người chăm ông tuyệt vời thế bà mừng lắm, giao khoán trắng cho nàng chăm ông, bà lên lầu ngủ thẳng giấc. Sau vài ngày, bà mới để ý thấy ông dạo này là lạ thế nào ấy. Này nhé, lâu lắm rồi không thấy ông cười, vậy mà mấy tuần nay cứ thấy ông cười nói vui vẻ! Này nhé, da dẻ ông cứ như là có sắc

hồng ấy! Này nhé, chẳng thấy ông rên la đau đớn vật vã nữa!

Bà giành chén xúp trên tay nàng để ngồi xuống cạnh giường ông, cũng nhẹ nhàng đưa muỗng xúp vào miệng ông. Khó nhọc lắm ông mới há miệng ra, thức ăn chưa kịp đọng lưỡi ông đã nhăn mặt, nhè ra cả gói, mắng bà là cho cả ký muối vô chén xúp hả? Này nhé, tối đến, bà bảo nàng lên gác vào giường bà mà ngủ cho ngon giấc, để bà ngủ trong phòng nàng. Nàng tròn xoe mắt ngạc nhiên thưa:

- Mấy tuần nay con có ngủ trong cái phòng dành riêng cho con đâu!
- Thế mà ngủ ở đâu?
- Dạ con ngủ luôn bên cạnh ông cho tiện, để ông trở mình là con xoa cho ông ngay.

Thế là ba máu sáu cơ, bà đuổi nàng cuốn xéo khỏi nhà ngay lập tức.

Khổ nỗi, suốt một tuần rồi, không có nàng, ông cứ nằm yên, mắt mở trừng trừng nhìn lên trần nhà, thực hiện khẩu hiệu ba không: không nói! không ăn! không ngủ!

Cuộc họp đại gia đình ngay lập tức được tổ chức để biểu quyết áp đảo bà già là phải chiều lòng ông già trong những ngày cuối cùng sống trên cõi đời này. Bà già ầm ức lắm, nhưng đành gọi các con lại để nói:

- Mẹ nghĩ kỹ rồi. Thôi thì cứ gọi con đó lại đi, để ba con được nhẹ nhàng sung sướng trước khi ra đi!